

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Β'.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰανουαρίου 1894 Πέμπτη

ΑΡΙΘ. 45

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην·

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36. — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα:

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	ἔν ἔτος 6 μῆνες 3 μῆνες		
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	6 3.50 2		
	8 4.50 3		

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδομένην «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ 32 σελίδων.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελιῶν: 30 λεπτά δι' ἕκαστον στίχον

Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς «Οἰκογενείας.»

Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων. Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

(Edward Russel)

A.

Ὁ βιολιστῆς — (ἠδυνάμην νὰ σᾶς εἶπω τὸ πραγματικὸν ὄνομά του, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸν ἀπὸ τοὺς τυχὸν γνωρίσαντας αὐτόν) ἦτο ὁ πρῶτος εἰς τὸ εἶδος του ἐν τινι μικρῷ θεάτρῳ. Ἦτο ὑψηλὸς, με' ἀσθενικὴν φυσιογνωμίαν καὶ μακρὰν μέλαιναν κόμην περιστέφουςαν ἀτάκτως τὸ μέτωπόν του. Εὐθύς τὸν χαρακτῆρα καὶ ἄδολος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων. Ἡ μοῖρα ἐν τούτοις ἐφαίνετο δύσγους εἰς αὐτόν. Γόνος ὢν ὑψηλῆς οἰκογενείας εἶχε σπουδάσει τὴν μουσικὴν ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους διδασκάλους. Ὅταν ὅμως ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του, ὅστις λίαν ἀφρόνως εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις,

οὗτος εὐρέθη ἔρημος καὶ ἀνευ τινὸς προστασίας.

Ἐπορεύθη εἰς Λονδῖνον, ἐλπίζων ὅτι τὸ τάλαντόν του ἐγκαίρως θ' ἀνεγνωρίζετο, καὶ οὕτω θὰ ἐμόρφου ποιάν τινα ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ἀλλ' ἐκεῖ εὗρε πολλοὺς ἄλλους μουσικοὺς βιοῦντας ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις.

Τέλος μετὰ πάροδον πολλοῦ χρόνου, καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν ἤρχιζε νὰ σκέπτηται περὶ ἄλλης τινὸς ἐργασίας, κατώρθωσε καὶ προσελήφθη εἰς ἐν τῶν μικρῶν θεάτρων τῆς μεγαλοπόλεως. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐκεῖ δὲν ἠμείβετο ἀρκούντως, δὲν ἀπληπίζετο ὅμως ἀναλογιζόμενος ὅτι δὲν ἦτο ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ἔργου του.

Μετὰ πάροδον ἕξ μηνῶν εὗρε θέσιν εἰς μεγαλύτερον θέατρον ὅπου ἐλάμβανε διπλασίαν ἀμοιβήν. Ὀλίγον μετέπειτα ἐνουμφεῦθη καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀπέκτησε θυγάτριον.

Μετὰ πέντε ἔτη μέγα δυστύχημα τῷ ἐπεφύλασσετο· ἡ δυστυχὴς σύζυγός του ἀπέθανεν ἀφίσασα αὐτὸν μόνον μετὰ τῆς μικρᾶς Ἐλένης.

Κατὰ κανόνα αἱ δυστυχίαι δὲν ἔρχονται μόναι· εἰς τὸν κανόνα λοιπὸν τοῦτον ὑπέκυψε καὶ ὁ πτωχὸς βιολιστῆς, ὅστις, ἐξαρθώμενος ἐκ τῶν περιστάσεων, ἀπώλεσεν ἀπροσδοκῆτως καὶ ἀνευ τινὸς λόγου τὴν θέσιν του. Τότε, μόνον τότε, ἐλυπήθη διότι ἦτο μουσικός.

Ἐπὶ ἔν ἔτος σχεδὸν ἔμενεν ἄεργος, μ' ὅλας δὲ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπάθειάς του πρὸς εὐρέσιν θέσεως οὐδὲν κατώρθου. Δὲν ἦτο μόνος — ἦτο εἰς ἐκ τῶν πολλῶν ἀτυχῶν τῆς τάξεως ταύτης.

Ὅτε καὶ τὰ τελευταῖα περισσεύματά του ἐξηντλήθησαν, προσελήφθη καὶ πάλιν εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο θέατρον εἰς ὃ τὸ πρῶτον εἶχεν ὑπηρετήσῃ.

B.

Ὁ βιολιστῆς ἔζη μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἐν τινι δωματίῳ ἀνωθεν οἰνοπωλείου εἰς πτωχὴν καὶ θορυβώδη συνοικίαν. Οἱ εὐτυχεῖς βρωτοὶ τοῦ Ἀστεος σπανίως ἐβλεπον τὴν συνοικίαν ἐκείνην καὶ μόνον αἱ ἠχοὶ τῆς ἀτέρμονος πόλεως ἔφθανον ἐκεῖ δίκην μορμούρου.

6.

Ἡ Ἑλένη ἦτο χάριεν πλάσμα· πιστὴ εἰκὼν τῆς μητρὸς της κατὰ τε τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς τρόπους, ἢ μορφή της ὅμως ὠμοίχζε τῇ τοῦ πατρὸς της. Δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐτραφῆς· σγνῆκίς μάλιστα κατελαμβάνετο ὑπὸ ξηροῦ βηχός.

Κατὰ τὰς ἐσπέρας πρὶν ἢ ὁ βιολιστὴς ὑπάγει εἰς τὸ θέατρον ἐκάπνιζε τὴν μακρὰν γερμανικὴν καπνοσύριγγά του, τὴν ὁποῖαν πάντοτε ἐπλήρου ἢ Ἑλένη. εἶτα ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεθέρει ἐν σιγῇ. Ἡρέσκατο νὰ βλέπῃ τὸν ὑποκύανον καπνὸν νὰ συστρέφεται εἰς ποικιλόσχημα περὶ αὐτὸν νέφη. Ἦλθεν ὅμως καὶ ἐποχὴ καθ' ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ καπνίσῃ διότι τοῦτο ἐβλαπτε τὸν λαμῶν τῆς Ἑλένης, ἥτις τοιουτοτρόπως ἤρχιζε νὰ βήχῃ συχνότερον. Τότε ἐλάμβανε τὴν βάρβιτον του καὶ συνδιελέγετο μέσφ αὐτῆς μετὰ τινος τῶν ἀρχαίων διδασκάλων του. Ἡ φαντασία του τὸν ἐνέπνεε καὶ τὸν καθίστα σχεδὸν ἀμνήμονα τῆς παρουσίας τῆς θυγατρὸς του. Ἐπαιξε μικρὰς μελωδίας, αἰτινες ἀκουσίως ἔφερον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀκουόντων. Οἱ ἐκ τῆς βαρβίτου ἐκπεμπόμενοι τόνοι διεπέρων πάντων τὰς καρδίας καὶ ἔφερον εἰς τὴν μνήμην ἡμέρας ὄχνημένης εὐτυχίας.

Ἐσπέραν τινὰ οἱ θαμῶνες τοῦ κάτωθεν τοῦ δωματίου τοῦ οἰνοπωλείου ἔστειλαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ παίξῃ κανὲν εὐθυμον ἄσμα, διότι ἐκεῖνα τὰ ὅποια συνείθιζε νὰ παίξῃ, ἐνεῖχόν τι τὸ ἐκκλησιαστικόν, τί τὸ διαθέτον εἰς μελαγχολίαν.

Τοῦτο ἐπέφερον ἄμεσον μεταβολὴν. Ὁ βιολιστὴς ἔθιξε κατὰ μέρος τὸ ὄργανον μὲ βεβαρημένην καρδίαν, καὶ δὲν ἔπαιξε παντάπασιν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα.

Γ.

Ἡ κατάστασις τῆς Ἑλένης ὁσημέραι ἐδεινούτο· ὁ βῆξ ἦτο μᾶλλον διαρκὴς καὶ ἠκολούθειτο ὑπὸ πόνων· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον εἰς τὰς κόγχας των, τὸ δὲ δέρμα τοῦ προσώπου της ἦτο καταλευκὸν μὲ λεπτὸν ἐρύθημα περὶ τὰς παρειάς. Ὅτε ἤρχισε νὰ θέτῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της, διαρκούντος τοῦ βηχός, ὁ πατήρ της προσεκάλεσεν ἰατρόν.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἀπὸ πολλοῦ ἠσθάνετο ἀδυναμίαν, ἀλλ' ἀπέκρυπτε τοῦτο ἀπὸ τὸν πατέρα της· αἱ προσπάθειαι της ὅμως κατέστησαν καταφανεῖς μὲ τὴν πρόοδον τῆς νόσου.

— Τὴν καυμένη! εἶπεν ὁ ἰατρός, μόνις τὴν εἶδε· πολὺ λυπηρὸν, πολὺ! Οἱ πνεύμονές της ἔχουν πρὸ καιροῦ προσβληθῆ.

Διῶρσε φάρμακὰ τινὰ καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπικέπηται καθ' ἡμέραν· ὅσον ὅμως παρήρηχοτο ὁ καιρὸς, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ ἰατρός ἀπεθάρρυνετο.

— Δὲν πιστεύω νὰ βγάλῃ πέρα τὸν χειμῶνα, τὸ καυμένο τὸ κορίτσι, εἶπε.

Ἡμέραν τινὰ, μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἦλθε καὶ μία τροφὸς, ἥτις ἂν καὶ πολλάκις εἶχεν εὐρεθῆ εἰς ὁμοίαν θέσιν, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς φθινούσης κόρης.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ καλῇ τροφὸς οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἀφῆκε τὴν Ἑλένην. Ἡ ὑχαιριστεῖτο νὰ μένῃ παρὰ τὴν κλίνην της, δίδουσα αὐτῇ διάφορα φαγητὰ καὶ ἐνδονχματικά ποτὰ περὶ τῶν ὁποίων ὁ πατήρ της οὐδέποτε ἐλάμβανε γνῶσιν.

Πολλὰι γυναῖκες τῇ ἀληθείᾳ ὀνομάζονται ἡρώιδες ἐκ μιᾶς εὐγενοῦς πράξεως—αἱ τροφοὶ αὗται τῶν μεγαλοπόλων, αἰτινες ζῶσιν ἐφιερῶσαι τὰ ἄραιότερα ἔτη τοῦ βίου των περὶ τὴν μέριμναν τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν, αὗται δέον νὰ ὀνομάζωνται ἡρώιδες, εἰς αὐτὰς ἀρμόζει τοιοῦτος τίτλος.

Ὁ πτωχὸς βιολιστὴς ἦτο τελείως συντετριμμένος. Καὶ τὸ τελευταῖον δεκάλεπτον διέθετε διὰ φάρμακα καὶ τονωτικὴν τροφήν τῆς ἀσθενοῦς. Πλέον τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ. Νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ παραδείγματι εἰς τι προάστειον τοῦ Λονδίνου δι' ὀλίγας ἡμέρας δὲν τῷ ἐπέτρεπεν ἢ οἰκονομικὴ θέσις του.

Ἡ κόρη περιεπτύσσετο αὐτὸν μετὰ πραγματικῆς στοργῆς μετὰ φόβου μεμιγμένης, ἐκείνος ὅμως πολλάκις ἐφοβεῖτο νὰ τὴν παρατηρή.

— Ἀγαπητέ μου πατέρα, εἶσαι θυμωμένος μὲ τὴν Ἑλένη σου; τὸν ἠρώτησε μίαν τῶν ἡμερῶν καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς της. Ἐκείνος ἐκυψε πᾶραυτα καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη ζητῶν συγγνώμην, ἂν τυχὸν τῇ ἐφάνετο ἀστοργός. Μετὰ ταῦτα πάντοτε ἐφάνετο εὐχαρὶς ἐμπροσθέν της, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ κατῆφιὰ του πολὺ τὴν ἔθλιβε.

Ἐνίοτε ἢ ἀσθενὴς κόρη ἐζήτηε νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπως ἴδῃ τὸν ἥλιον, τὸν χειμερινὸν ἥλιον κατερχόμενον δίκην αἱματίνης σφαίρας ὀπισθεν τῶν γειτονικῶν στεγῶν.

Πολλάκις αἱ γειτόνισαί της, αἰτινες τὴν εἶχον γνωρίσει, ἤρχοντο νὰ τὴν ἴδωσιν, ἀλλ' ἤδη δὲν τὴν ἀνεγνωρίζον εὐκόλως· τὸσον εἶχε μεταβληθῆ ἢ μορφή της. Ἡ φοβερὰ νόσος προῦχῶρει ὁσημέραι ἐξασθενοῦσα ἡσύχως ἀλλ' ἀσφαλῶς τὰς δυνάμεις τοῦ θύμματος.

Ἄλλοτε καθίστα τὸ πρόσωπόν της πελιδνὸν ὡς τὸ τοῦ πτώματος. Ἄλλοτε πάλιν—οἷα εἰρωνεῖα! ἐζωγράφιζε δι' ὑπερύθρου χρώματος τὰς παρειάς της, προσετίθει ζωηρότητα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στιλπνότητα εἰς τὸ δέρμα της καὶ οὕτω ἐγένετο ψευδεῖς ἐλπίδας εἰς τὸν ἀτυχῆ πατέρα ὅστις ἔβλεπεν αὐτὴν μεταβληομένην ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας.

Δ.

Πρωίαν τινὰ ὁ βιολιστὴς εἰδοποιήθη ὅτι κάποιος τὸν ἐζήτηε κάτω εἰς τὴν θύραν. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν κατήλθεν ἐσπευσμένως τὴν κλίμακα καὶ ἔστη πρό τινος γέροντος κυρίου, ὅστις ἐβημάτιζε μόνος ὑποτονθρίζων ἄσμα τι.

— Παίξετε βιολὶ εἰς τὸ θέατρον;— ἠρώτησεν αἰφνης τὸν βιολιστὴν, μόνις οὗτος ἐνεφανίσθη.

— Μάλιστα, κύριε· εἰσέλθετε παρακαλῶ....

— Σκοπεῖω νὰ δώσω συναυλίαν ἀπόψε καὶ εἶχον ὑποχρεώσει τὸν Τ* νὰ λάβῃ μέρος μὲ τὸ βιολί του· ἀτυχῶς ὅμως εἶνε ἀδιάθετος καὶ δὲν θὰ ἴσσορῆσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἐρχεσθε σεῖς;

— Ἐγὼ ἐργάζομαι εἰς τὸ θέατρον καὶ.....

— Μέχρι ποίας ὥρας; ἠρώτησεν ἀνυπομῶνως ὁ ἐπισκέπτης.

— Μέχρι τῆς ἑνδεκάτης. Δύναμαι νὰ ἔλθω ὅποιανδήποτε ἄλλην ὥραν μετὰ ταῦτα, ἂν δὲν εἶνε ἀργά.

Ὁ ξένος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶτα προσέθηκε δίδων ταῦτοχρόνως τὴν διεύθυνσιν του εἰς τὸν βιολιστὴν:

— Λοιπὸν ἀπόψε εἰς τὰς ἑνδεκάμισθ θὰ περιμένω, καὶ δὲν θὰ μείνης δυσηρεστημένος.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅτε ὁ βιολιστὴς εἰσῆλθεν ὅπως ἴδῃ τὴν κόρην του πρὶν ὑπάγει εἰς τὸ θέατρον, δὲν ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτῆς καὶ ὁ δυστυχὴς ἀνεχώρησε μὲ αἰμάσσουσαν καρδίαν.

Ἐπλησίαζε μεσονύκτιον ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ξένου, ὀδηγούμενος δὲ παρ' αὐτοῦ τούτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὴν βάρβιτον ὑπὸ μάλης. Τὴν ἐμφάνισιν του ὑπεδέχθη ψίθυρος ἐκ μέρους τῶν κεκλημένων.

Ἐστῆ πρὸς στιγμὴν ὅπως χορδίσῃ τὸ ὄργανόν του καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀνυψώσας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρριψὲ βλέμμα περὶ τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκρατήριον. Ἐφερε μελανὰ ἐνδύματα, ἢ δὲ κόμη του προσπίπτουσα ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸν ἔκαμνε νὰ φαίνεται ὠρρότερος τοῦ συνήθους.

Διηυθέτησε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κόμην του, ἔθηκε τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς βαρβίτου καὶ εἶτα ἔσυρε τὸ τόξον ἐπὶ τῶν διαφόρων χορδῶν. Ψί-

θυρος ἐπιδοκιμασίας ἠκούσθη μετ' ὀλίγον, ὅστις ὅμως τελείως κατηνύσθη μόνις ἤρχισε νὰ παίξῃ.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐφάνετο ἀμφιταλαντευόμενος ὡσανεὶ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ τί ἔδει νὰ παίξῃ· μετ' ὀλίγον ἔκλεισε λεληθότως πῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐβυθίσθη εἰς εἶδός τι βέμβης, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἤρχισε νὰ παίξῃ. Οἱ τόνοι ἐξεπέμποντο ἡρεμοὶ καὶ γλυκεῖς ἐπὶ τινὰ καιρὸν, εἶτα μετεβλήθησαν εἰς συγκινητικούς—πλήρεις περιπαθείας. Τὸ τόξον ἐφάνετο αἰσθανόμενον, τὸ ὄργανον ὀμιλοῦν—ὀμιλοῦν εὐθὺ πρὸς τὴν καρδίαν, διότι πολλοὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἤρχισαν νὰ δακρῶσι.

Ἀφοῦ μετ' ὀλίγον ἔπαυσε καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς κατόπιν, βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευεν ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνου. Πάντες ἔμενον ἀναυδοὶ καὶ οἰοεὶ κατάπληκτοι δι' ὅτι εἶχον ἀκούσει, μικρὸν ὅμως μετέπειτα, τὴν σιγὴν ταύτην διεδέχθησαν καταγῶδη χειροκροτήματα καὶ παρατεταμέναι ἐπευφημῖαι.

Ὁ πτωχὸς βιολιστὴς μόνις ἤκουε τὰς ἐπευφημῖας· ὑπέκλινε πρὸ τοῦ ἀκρατηρίου σχεδὸν ἀσυνειδήτως, καὶ δὲν ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ ἢ ἐν ὠχρὸν μικρὸν σχῆμα κατακείμενον ἐπὶ κλίνης.

Ἐπαιξεν ἐπανειλημμένως· καίτοι ὅμως ἔκαστον τεμάχιον ἐγένετο δεκτὸν ἐνθουσιωδῶς, οὐδὲν ἦτο ὡς τὸ πρῶτον, ὅπερ ἦτο ἰδικὴ του σύνθεσις.

Ε.

Ὁ διοργανωτὴς τῆς συναυλίας ἐκράτησε τὸν βιολιστὴν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόσμου.

— Σὰς προσκαλῶ νὰ ἔρχεσθε νὰ παίξετε σόλα εἰς τὰς συναυλίας μου, τῷ εἶπε μὲ τὸν συνῆθη αὐστηρὸν τρόπον του.

Ἡ καρδία τοῦ μουσικοῦ ἤρξατο σφοδρῶς πάλλουσα.

— Οὐδέποτε θ' ἀναδειχθῆς, ἐξηκολούθησεν, εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐλεεινὸν θέατρον. Πρέπει νὰ παίξῃς ἐνώπιον ἐκείνων οἵτινες δύνανται νὰ σ' ἐννοήσωσι. Καὶ τί κερδίζεις, ἀπὸ τὸ θέατρον;

— Τριάντα πέντε σελήνια τῇ ἑβδομάδῃ.

— Μπα, τίποτε. Τίποτε!

— Ἐγὼ εὐχαριστημένος εἶμαι καὶ μ' αὐτό.

— Πολὺ γρήγορα θὰ λάβῃς τριάντα πέντε λίρας τῇ βραδείᾳ.

— Πολλάκις προσεπάθησα νὰ σχετισθῶ μὲ πρόσωπα συνδεόμενα μὲ συναυλίας ἀλλὰ πάντοτε ἀπέτυχον.

— Ἐγὼ δὲν ἀποτυγχάνω! εἶπεν ὁ γέρον

κύριος με τόνον εμπνέοντα πεποιθήσιν. Ἡ ἐπομένη συναυλία θὰ λάβῃ χώραν μετὰ δύο μῆνας, σὲ εἰδοποιῶ λοιπὸν ἀπὸ τώρα. Ὑπάρχει ἰδιαίτερα τις δύναμις εἰς τὴν μουσικὴν σας—ὄπως πρωτότυπος καὶ βαθεῖα δύναμις, ἣτις προκαλεῖ δάκρυα. Τοὺς εἶδες ἀπόψε; Ὁλοὶ ἔκλαιον ὡς μικρὰ παιδία ἐνῶ ἔπαιζες τὸ πρῶτον τεμάχιον!

Ὅτε ὁ βιολιστὴς ἔφθασεν εἰς τὴν πενιχρὰν οἰκίαν του, τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς πρωίας ἤρχιζε νὰ εἰσέρχεται διὰ τῶν παραθύρων.

Εἰς τὴν κλίμακα συνήνησε τὴν τροφὸν ἣτις ἐπὶ τῆ θέα αὐτοῦ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα.

Ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του καταπαύσασαν τοὺς παλμοὺς μόλις ἀνῆλθε τὴν κλίμακα μέσῳ ἀπολύτου σιγῆς.

Ἡ Ἑλένη ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης νεκρὰ, καὶ κάτωχρος ὡς φύλλον φθινοπύρου.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔστη ἐπὶ πολὺ κρατῶν τὴν παγερὰν χεῖρά της εἰς τὴν ἰδικὴν του. Αἶφνης ἔφερεν ἀποτόμως τὴν ἄλλην χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του καὶ οἱ δάκτυλοί του συνήνησαν ὡς ἀκροατὸν, ὃν ὁ γέρον κύριος τῷ εἶχε δώσει. Τὸν ἤνοιξε μηχανικῶς καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν του δύο τραπεζικὰ

γραμμάτια τῶν πέντε λιρῶν στερλινῶν. Μὲ κραυγὴν ἀγωνίας ἐγονυπέτησε καὶ ἔκλαυσε πικρῶς. Τί τῷ ἐχρησίμευον ἤδη τὰ χρήματα;

Ἡ δύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀποπτῶσαν ψυχὴν;

Μετὰ μίαν ὥραν ἠγέρθη εἰς τοὺς πόδας του. Παραδόξως ἐφαίνετο ἡσυχος. Τὸ πρόσωπόν του ἔρρυτιδον μακρὰι γραμμαῖ, αἱ δὲ χεῖρές του ἔτρεμον νευρικῶς. Ἐλάβεν ἐκ τοῦ τοίχου τὸ βιολίον τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ τὸ συνέτριψεν ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Ἀπὸ τότε οὔτε εἰς τὴν προαγγελθεῖσαν συναυλίαν ἔπαιξεν οὔτε εἰς ἄλλο τι μέρος.

(Ἐκ Πατρῶν)

Γ. Π. Π.

ΑΤΑΚΤΑ

Ἐρωτικά φιλοφρονήσεις.

Ἐκεῖνος·

— Εἶσαι ἓνα διαβολάκι... διαβολάκι μετὰ κέρατα.

Ἐκεῖνη·

— Ἄμα με πάρης, σὲ βεβαιῶ, δὲν θὰ ἔχω πλέον τοιαῦτα... Ἐγώ.

*

Προχθὲς ἀπέθανεν ἐξ ἰμφομένοντας ἢ δυστροφώτερα πασῶν τῶν γυναικῶν, ἡ σύζυγος τοῦ φίλου μου Ω. Τὴν ἀγγελίαν ἔλαβον πολὺ ἄργά καὶ διὰ τοῦτο μετέβην ἵνα τὸν συλλυπηθῶ τὴν ἐπομένῃν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς δυστήνου γυναικός.

Καὶ ὁ σύζυγος, ἅμα ἰδὼν με, λέγει ἀφελέστατα·

— Ἦλθες κατόπιν... ἐορτῆς!

*

— Δὲν μοῦ λές, μπαμπά, γιατί τώρα τοὺς κλητῆρας τοὺς λέγουν ἀστυφύλακες;

— Γιατ' εἶναι 'ς τ' ἀσιεῖα φύλακες!

Ἄτακτος

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Μεταξὺ δύο πυρῶν.

Μὲ τὴν φλόγα τῆς καρδιᾶς μου

Τὸ σπιτάκι σου θ' ἀνάψω

Μιά νυχτιὰ καὶ σὲ μαζί του

Γιὰ ἐκδίκησι θὰ κάψω...

*

Ἄλλ' ἂν ἐξαφνα με τρόμο

Μεσ' 'ς τῆς φλόγες ἐξυπνήσης

Καὶ μισόγυμνη 'ς τὸ χάος

ἀπὸ 'κεῖ ἕψηλά πηδύσης

*

Ἐγ' ἀμέσως θὰ σ' ἀνοίξω

στὴν ἀγκάλῃ μου νὰ πέσης

.... Μ' ἀπ' τὴ λάβα ποῦν κεῖ πλέον

Νὰ σωθῆς δὲν θὰ μπορέσης...

(Δημητῶνα)

Γάκης.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Παρατηρήθη ὅτι αἱ ὑπηρετρίαι χρειάζονται διπλάσιον χρόνον ὅπως καθαρῶσι τὰ παράθυρα τῆς προσόψεως ἀπὸ τὰ εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς οἰκίας.

* Γερμανὸς τις στατιστικὸς ὑπελόγησεν ὅτι ἐὰν ἡ παρούσα κατάστασις τῶν πραγμάτων ἐξακολουθήσῃ ἢ αὐτῇ, μετὰ 3,000 ἔτη θ' ἀναλογῆ εἰς ἀνὴρ εἰς 220 γυναῖκας.

* Ὁ ΣΥΖΥΓΟΣ.— Λοιπὸν, Μαρία, τί εἶπε ὁ γιατρός;

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ.— Ὅχι καὶ πολλὰ πράγματα. Μὲ διέταξε νὰ βγάλω τὴ γλῶσσά μου.

Ὁ ΣΥΖΥΓΟΣ.— Καὶ λοιπὸν;

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ.— Μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε Β α ρ υ φ ο ρ τ ω μ ἔ ν η.

Ὁ ΣΥΖΥΓΟΣ (ἀναπνέων μετ' ἀνακουφίσεως).— Τότε ἔχει ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῆ. Μπρῶτο, αὐτὸς ἔ γ ι α τ ρ ὸ ς ἔ ρ ε ι κ α λ ᾶ τ ῆ δ ο υ λ ε ι ᾶ τ ο υ.

* ΝΕΟΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΣ.— Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ποιητικὴν φλέβα ἐντὸς μου καὶ ζητῶ εὐκαιρία νὰ τὴν φέρω εἰς φῶς. Τί συμβουλήν μοῦ δίδετε.

ΕΚΔΟΤΗΣ.— Καλὰ θὰ κάμετε νὰ πᾶτε εἰς ἑ α ἱ α τ ρ ὸ ν καὶ νὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

* Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάρκ Τουαίην γνωστὸς δημοσιογράφος κ. Σαμουὴλ Κλέμεντς κατ' ἀρχὰς ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τυπογράφου, κατόπιν τὸ τοῦ πλοηγοῦ ἐν τῷ ποταμῷ Μισισσιππὶ καὶ μετὰ τοῦτα ἐγένετο δημοσιογράφος.

* Περιηγητὴς τις ὑψηλῆς θέσεως ἐπίσκεψθεὶς τὴν Γερμανίαν καὶ ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ δεκατετραετὴ Ἀραβόπαιδα ἔλαβε παρὰ τοῦ Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος παράκλησιν ὅπως στείλῃ ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ παιδίον διότι εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ τὸ ἴδῃ. Παρουσιάσθη ὁ Ἀραβόπαις πρὸ τῆς Α. Μ. καὶ ἐρωτήθη εἰς πῶς ἐφαίνετο τὸ Βερολίνον. ἀπεκρίθη μετὰ παρορησίας.— Ἡ πόλις εἶνε ὡρασιότατη, μεγαλειότατη· οἱ ἄνθρωποι μόνον δὲν εἶνε πολὺ νοήμονες, διότι ἂν ἦσαν δὲν θὰ ἐγέλων ὅταν με ἔβλεπον εἰς τὰς ὁδοὺς.

* «Ἄχ, φιλάτῃ μου· ἔμπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι αὐριοῦν θὰ σὲ σφίξω εἰς τὰς ἀγκυλάς μου καὶ νὰ σοῦ περιγράψω πάλιν μετὰ τὰ ζωηρότερα χρώματα τῆς φαντασίας μου τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν μας;»

«Ὅχι, ἀγάπη μου, ὄχι αὐριο. γιατί... ἔχω πλῆσιμο.»

* «Λοιπὸν ἢ εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἐπίσκεψίς σας ἐπέφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα;»

«Ἄ, μάλιστα, γιατὴρ μου· ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ μου ἠρραβωνίσθη.»

Ἡ ἐτησία παραγωγή ζύθου ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς Ἠνωμ. Πολιτείαις ἀνέρχεται περίπου 4,000,000 000 γαλλόνια. Ἐκ τούτων ἡ Γερμανία παράγει πλεόν ἢ δὲ Ἀγγλία μετὸν τοῦ ἐνὸς τετάρτου, ἐνῶ ἡ Γαλλία μόνον 23,000,000 γαλλόνια παράγει ἤτοι τὸ 1)8 σχεδὸν τοῦ ὅλου. Πᾶσαι ἡμεῖς αἱ Εὐρωπαϊκαὶ χῶραι παράγουσι τὰ 4)5 περίπου τοῦ ὅλου ποσοῦ, ἐνῶ δὲ τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας δὲν μένουσιν ἢ 800,000,000 γαλλόνια.

* Ἀπρηθίμει τις ἐνθουσιωδῶς μίαν πρὸς μίαν τὰς καλλονὰς τῆς μνηστῆς του.— Ὁφθαλμοὶ πλήρεις, ζωῆς, ρίς κανονικωτάτης, ὀφρὺς ζωγραφισταί, τὰ δὲ χεῖρῃ τῆς—θέλα διὰ ποιητῆν.

«Καὶ οἱ ὀδόντες τῆς;» διέκοψέ τις.

— Ἄ, οἱ ὀδόντες τῆς! προσέθηκεν ὑπερηφάνως· οἱ ὀδόντες τῆς εἶνε ὡς οἱ τοῦ νεογενήτου βρέφους!

* — Παιδί, θὰ ἐκοιμώσου, ἀφοῦ ἐκτόπησα δέκα φορὲς καὶ δὲν με ἤκουσε.

ΘΥΡΩΡΟΣ ΕΞΕΝΟΔΟΧ.— Δέκα φορὲς! Ἐγὼ τῆς πέντε ἤκουσα.

* Α.— Καὶ ἔμαθες πῶς ἀπέβησαν οἱ ἐσχάτως λαβόντες χῶραν κολυμητικοὶ ἄγῶνες;

Β.— Ναι· ὅλοι οἱ λαβόντες μέρος... ἐσώθησαν!

Ἀναλφάβητος.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Σὺ ἀσθενεῖς... κ' ἐγὼ πονῶ,
γλυκεῖά μου καστανὴ
Σὺ, χύνεις δάκρυ... μὰ ἐγώ,
ὡραία μου, στενάζω
Σὺ πᾶσχεις... μὰ 'ς τὸν πόνο Σου
τὸ στήθος μου πονεῖ.
Σὺ ὑποφέρεις... μὰ ἐγώ
τὴν πίκρα δοκιμάζω.

N. K.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΥΚΟΦΩΣ

Λούεται ἡ πόλις ἐντὸς πλημμύρας ξανθοῦ φωτός. Παρέχει ἐν μέσῳ χειμῶνι μετριοφρόνως τὴν ἀπολαυστικωτέραν χαρμονὴν· αἴθριον ὀρίζοντα καὶ θερμὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ σῶμα, τὴν καρδίαν. Θάλπειται ἡ σκέψις, βωννύεται ὁ χυμὸς, σφύζει τὸ αἶσθημα. Μοὶ φαίνεται ὅτι εὐτυχῶ. Μακρὰν τῆς ζαλῆς, ἀμέριμος παραδίδομαι εἰς τὸ ἡλιοφώτιστον ὑπαιθρον, εἰς τὴν εὐρείαν ἔκτασιν, ἐφ' ἧς δωροῦνται τὴν χάριν ὁ οὐρανὸς καὶ τὴν ζωὴν τῆς γῆς τὰ στέρνα. Καὶ τρέπομαι ἐπὶ ἀπάτητον λωρίδα χρώματος καὶ σπεύδω πρὸς ἤρεμον ἀκυμάντου θαλάσσης αἰγιαλόν, ἢ ἀνέρπω εἰς φαλακρὰν βράχου προβολὴν ἢ εἰς κήπου εὐσκόλου τὸ θρονίον πίπτω νωχελῶς, ἡμιναρκωμένος, προσηλῶν που τὸ βλέμμα ἀνευ ἀνάγκης, ἀνευ πόθου, ἵνα ἀντλήσω ἐκ τοῦ σκοτεινοτέρου βάθους τῆς μνήμης ἀμυδρὰν, φεύγουσαν ἀλλὰ γλυκεῖαν, ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀνάμνησιν. Αἰσθάνομαι σιδηρὰν ὑπὲρ ποτε, ἄφευκτον, ἀσειστον τὴν ἀνάγκην τῆς Ἀγάπης καὶ ζητῶ ν' ἀγαπήσω ὅ,τι με θέλγει, ὅ,τι με καταρρίπτει, ὅ,τι δὲν δύναμαι ν' ἀγαπήσω, ὅ,τι μ' ἐμπνέει, ὅ,τι μ' ἀπογοητεύει. Θεωρῶ τὸ πᾶν ἄξιον τῆς ἀγάπης μου, ἣτις ζητεῖ ἐκ τῆς ψυχῆς τὸ φῶς, ἐνῶ λούεται ἀκόμη ἡ πόλις ἐντὸς πλημμύρας ξανθοῦ φωτός.

*

Πολὺ ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ αἰθερίου πρανοῦς τὸ ἀκτινοστεφές ἄρμα τοῦ Κυριαρχοῦ τοῦ οὐρανοῦ θόλου. Σπεύδει καὶ αὐτὸς, ὡς νὰ ἦτο θνητὸς τις, εἰς τὸ ἀγνωστον, εἰς τὸ σκότος, εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ μυστηρίου. Τὸ ἀγαθὸν τότε εἶνε πράγματι ἀγαθὸν, ὅταν δὲν εἶνε μόνιμον. Εὐτυχὴς ὁ Ἥλιος δῶν. Οὕτω μόνον ἐξασφκλίζει τὴν Ἀθανασίαν. Ἐὰν δὲν ἔδωκε ποτὲ, ἀλλ' ἀδιακόπως ἐφώτιζεν, ἔ, μὰ τὸ φῶς του, θὰ ἤμην ὁ μυριοστός ὅστις πυρίνην θὰ ἔγραφον κατ' αὐτοῦ, πικρὰν θὰ ἠκόντιζον κατάραν.

Δύει ὁ ἥλιος. Ἡ πλημμύρα ἀνάπτεται, μειοῦται. Τὸ ξανθὸν φῶς ὑποχωρεῖ αἰδημον πρό τῆς μαύρης σκιάς, Ἐριννύος τῶν οὐρανῶν ἀδυσωπήτου. Δύει τὸ θέλημα τῆς ἁρμονίας σβέννυται, ἡ σκέψις ζοφοῦται βαθμηδόν. Μόνον τὸ αἶσθημα δὲν ἐλαττοῦται, δὲν ἐπηρεάζεται, δὲν καταπίπτει. Ἀπ' ἐναντίας γιγντοῦται. Τόσον ἐν τῇ καρδίᾳ μου εὐρύνεται, ὥστε μὴ εὐρίσκον διεξοδὸν, ἐκφεύγει καὶ ἀνέρχεται ὑγρὸν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.

Κλείομεν ἐντός μας ὅλοι ἐν μαγικὸν ἀνάκτορον. Οἱ ἀνθρώποι κατὰ συνθήκην γλωσσικὴν τὸ ὀνομάζουσι καρδίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε αἱ ἐξώθυραι τοῦ μαγικοῦ, τοῦ αἵμακτροῦ αὐτοῦ ἀνακτόρου. Τὸ δάκρυ ἐκφεύγει τότε, ὅταν εἰσέλθῃ ἐν ἐκείνῳ ὁ πόνος.

Δύει ὁ ἥλιος, δύει ἡ χαρὰ.

Τὸ στῆθός μου εἶνε ἀνήσυχον. Πιέζεται, ἐνῶ κυλινδεῖται ἐπὶ τοῦ αἰθερίου πρανοῦς τὸ ἀκτινοστεφές ἄρμα τοῦ ἡλίου. Αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ εἰσερχόμενον τὸ πόνον.

Οἱμοὶ! θὰ δακρῶσω. . .

Ἐφθασεν ἤδη τὰ κράσπεδα τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἥλιος, τὴν τελευταίαν κατέσχε τῆς κενῆς ἐκτάσεως ὀρατὴν γραμμὴν ὁ δίσκος αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν ἐντεῦθεν δύο θολῶν νεφιδριῶν, τὰ ὅποια νομίζει τις ὅτι ἀποτελοῦν — ὡς νὰ ἠσθάνετο καὶ ὁ οὐρανός—τὴν καρδιακὴν χώραν αὐτοῦ, ἀντανακλάται ὡς ὁ ὕστατος τῆς χαρᾶς χαριτισμὸς, ὡς φωτεινὸς παρηγορίας κόσμος τὸ τεθλασμένον ἐξ ἀντικατοπτρισμοῦ πυρετώδους τῆς πρώτης ἡλιακῆς ἀκτίνος φῶς. Ἀλλὰ συγχρόνως ἔφθασε καὶ ὁ πόνος κατέσχε τὴν καρδίαν μου, τὴν ἀπέραντον ὡς ὁ οὐράνιος θόλος, θολὴν ὡς τὰ δύο ἀνωθεν νεφιδρία πρὶν ἢ φωτισθῶσι, πρὶν ἢ τὰ εὐσπλαγχνισθῇ ὁ μέγας μονοκράτωρ τοῦ φωτός, ὁ μεγαλόδωρος δυνάστης τοῦ αἰθερίου κόσμου. Ἡ ἐκτεινομένη σκιά μὲ ἐξεγείρει τῆς νάρκης, εἰς ἣν εἶχε τὴν καρδίαν μου δεσμεύσει τὸ πολὺ φῶς. Ἀπέσπασε ἀπὸ τοῦ πνεύματος τὸ μυστικὸν καὶ ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς βαθμηδὸν ἐπανατέλλει ἐν τῇ καρδίᾳ, διαγράφεται γλυκεῖα. Ροδόλευκος, κρίνου πέταλον καὶ ῥόδου ἄμα θάλλον, μυρῶν, γαλήνια, ἀφροντίς ἐλευθέρα, νομίζει τις ὅτι λαμβάνει ζωὴν, ἐφ' ὅσον τὸ φῶς ἀποσύρεται, ὁ μέγας ἥλιος τοῦ ψυχικοῦ κόσμου: ὁ ἔρωσ ἀφανίζεται. Τὸ ἀποροφᾶ καὶ λαμβάνει δι' αὐτοῦ οἶονε παρακαταθήκην φωτός καὶ χάριτος. Πλὴν, στοναχὴ ἀνεπιγνώστως τοῦ χείλους μου ἐκφεύγει. Ἡ μορφή τῆς θολοῦται: ἡ ἀντίληψίς μου γίνεται ἀμαυρά. Σχεδὸν δὲν βλέπω.

Τὸ ἀνέμενον. Ἡ καρδία μου εἶχε αἰσθηθῆ τὴν κυριαρχίαν τοῦ πόνου, τῆς ἀναμνήσεως ἢ ὀλίψις τὴν εἶχε βαρύνει.

Εἶχε πονέσει ἡ καρδία καὶ ἐδάκρυσαν οἱ ὀφθαλμοί. . .

Μία ἀπλή συνέπεια!

Δακρῶω, ἐνῶ ὁ ἥλιος θωπεύει ἀκόμη τὰ κυκνὰ τοῦ ἀπείρου κράσπεδα.

Ἐδυσεν ἐντελῶς. Ἐρηνίσθη, καὶ δὲν μένει ἢ ἐλαφρὰ ἀντανάκλασις φωτός. Ἐκλύεται ἡ ψυχὴ εἰς ἔκστασιν καὶ ζητεῖ τὸ βλέμμα καταφύγιον εἰς τὴν Δύσιν, καὶ τὴν ποθεῖ διαμονητήριον, καλιὰν, σκέπην! Τώρα ἀκριβῶς ἀγαπῶ τὸν Ἥλιον καὶ τὸν ποθῶ. Δύσαντα. Μέχρι καταπονήσεως προσηλῶ τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος, ὅθεν κυλινδθηεῖς ἠφραίσθη. Νομίζω ὅτι μόλις ἐκείθεν ἀποσπᾶσθαι τὸ βλέμμα, θὰ σκοτισθῇ, δὲν θὰ ἴδῃ πλέον τίποτε. Καὶ ὅσα ἡ καρδία αἰσθάνεται νυγμούς πόνου, τόσα οἱ ὀφθαλμοὶ, πειθήνιοι πάντοτε, θολοῦνται. Κυττάζω γύρω μου. Ἀχαρις, πένθος ἀπλοῦται ἔκτασις. Λησμονῶ καὶ τὴν λωρίδα τοῦ χρώματος καὶ αἰγιαλὸν καὶ βράχον καὶ τῆς δεινροστοιχίας τὸ ἔδρανον καὶ ἀναζητῶ τὸν ἥλιον, τὸν δυνάστην τῆς καρδίας μου τὸν περιοδικῶς ἀνατέλλοντα καὶ δύνοντα ἵνα καὶ πάλιν ἀνατεῖλῃ καὶ προσηλῶ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀρκῆς τῆς Δύσκως, ἐπὶ τοῦ αἰμάσσοντος τῆς καρδίας μου τραύματος, τῶν ὁποίων χίλια ἄστρα, χίλια φιλήματα δὲν δύνονται ν' ἀντικαταστήσουν τὸ φῶς, τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθήματος.

Ζῶ μὲ μόνην τὴν ἀνάμνησιν. Δὲν μένει ἢ ἐλαφρὰ ἀντανάκλασις.

Μὲ κατέβηκε σχεδὸν ὁ βιωτικὸς ἀγὼν. Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο φέρομαι ἀκαταγωνίστως πρὸς τὴν αὐγὴν τοῦ αἰσθήματος, πρὸς τὴν πρώτην λάμψιν τοῦ βλέμματός της.

Μὲ ἀρέσει τὸ λυκόφως. Τὸ λατρεύω.

Λυκόφως εἶνε ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρώτου ἔρωτός μου.

Δείκ.

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΑΠΟΥΣΗΣ ΦΙΛΗΣ

Ὅσο βαστάει ἡ δροσιὰ
Ἐάν ἥλιος ἀνατεῖλῃ
Τόσο βαστάει κ' ἡ χαρὰ
Ἐστὸς δυστυχοῦς τὰ χεῖλη.
(Ναύπλιον) **Λυμπέρης.**

Ἰὸ Καρῶ, ἀκαδημικὸς ἐκ τῶν διασημοτάτων τῆς συγχρόνου Γαλλίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν προῶως θανόντων ποιητῶν, ἔγραψε τὸ κάτωτι ἀρθροῖδιον, ἐν ᾧ λαμπρῶς ἐξοικονίζει τὴν τύχην αὐτῶν καὶ τὰς ἐροητικὰς τῶν ἀπολειφθέντων φίλων, οἵτινες κατορθώνουσι νὰ καταστήσωσι γνωστοὺς τούτους.—Ἡ «Οἰκογενεῖα» εἰς τὴν αὐτὴν ὑπαγομένη θέσιν, ὡς καταστήσασα γνωστὰ τὰ ποιήματα τοῦ μακαρίτου Ν. Ξ Κλωναράκη ἐθεώρησε πρόσφορον νὰ δημοσιεύσῃ μετάρρασιν, τῶν καλλιτεχνικῶν τούτων γραμμῶν ὀφειλουμένην εἰς στέγον τοῦ μακαρίτου Κλωναράκη φίλον.]

ΤΑ ΗΜΙΤΕΛΗ ΕΡΓΑ

Παρὰ τοῖς καθολικοῖς ὑπάρχει ποιητικὴ παράδοσις περὶ τῶν λιμβῶν (*Limbos*), τοῦ ἀτελοῦς τούτου παραδείσου, εἰς δὲ μεταβαίνουσιν αἱ νεαροὶ τῶν ἀβλαπτίστων παιδῶν ψυχῆ, αἵτινες δὲν ἐπετέλεσαν τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν καὶ δὲν ἀπέτισαν τὸ πρὸς τὴν ζωὴν χρέος.

Ἡ ἐπίγειος ἐπίσης δόξα ἔχει τὸν ἡμιτελῆ τοῦτον παράδεισον, σωπηλὸν ὡς ὁ ἄλλος καὶ φωτιζόμενον δι' ὠχρᾶς, ἡοῦς, ἥτις δὲν καθίσταται ποτὲ ἡμέρα. Ἐκεῖ σπεύδει ἐκλεκτὸν πλῆθος πλῆθος ἐκλεκτὸν καὶ ἀνευ ὀνόματος, τάλαντα ἀφραπασθέντα εἰς τὸ πρῶτον ἀνθος τῶν, μεγαλοφυῖαι, καταληφθεῖσαι καὶ μαρναθεῖσαι ἐν τῷ σπέρματι αὐτῶν, εἰς ἃς ἡ ζωὴ ἔλειψε πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ παραγάγῃσι τὸ φλογερῶς ὄνειροποληθὲν ἔργον καὶ νὰ προσδώσωσιν εἰς τὴν σκέψιν τῶν, τὴν προσήκουσαν αὐτῇ ἀθανασίαν.

Τίς θὰ γνωρίσῃ ποτὲ τὸ μυστικὸν τῶν ὀνειρων σὰς, ζωγράφου, μουσικοῦ, καλλιτέχνη, αἰωνίως ἀγνωστοί, ἀντίπαλοι ἴσως, ἐὰν δὲν ἀπεθνήσκειτε προῶως, τοῦ Ραφαήλ καὶ τοῦ Μότσαρτ;

Τίς θὰ καταμετρήσῃ τὴν ἰσχὺν τῶν αἴφνης διακοπέντων ἀλμάτων σὰς; Εὐτυχέστεροι εἶνε οἱ νεαροὶ συγγραφεῖς, οἱ νεαροὶ ποιηταί, οἵτινες κατὰ τύχην ἀπετύπωσαν ἐπὶ τινος φύλλου χάρτου τὴν σφραγίδα προῶρου ταλάντου.

Ἡ σκέψις δὲν ἀπαιτεῖ πρὸς διάσωσιν τόσους ὄρους ὅσους ἡ τέχνη: μία σελίς, στίχοι τινές. ἀρκοῦσι πρὸς ἀποκάλυψιν μιᾶς ψυχῆς.

Ἡ λογοτεχνία ἔχει τὸ προνόμιον νὰ εἶνε ἡ ἄμεσος ἐκφρασίς, τὸ ἄμεσον ἀποτύπωμα τῆς ιδέας. Εὐτυχεῖς πρὸ πάντων καὶ μετὰ τῶν νεαρῶν τούτων συγγραφέων, τῶν προῶως ἀποθνήσκόντων, οἱ καταλείποντες, μετ' αὐτοῦς, φίλους θερμούς περιπληθεῖς, ἀφιερώνοντας ὀλόκληρον τὴν ζωὴν, εἰς τὴν προσφιλεῖ τῶν ἀποθνήσκόντων μνήμην.

Τῶ ὄντι ὑπάρχουσι τοιοῦτοι φίλοι, κατορθώνοντες θαύματα καὶ ἐκνορθώνοντες τὴν προσγινομένην εἰς τοὺς προῶως θανόντας ἀ-

δικίαν· ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωὴν, δι' ἐπιγινόμενης ἀφοσιώσεως, ὀνόματα, ἀτινα, ἀνευ αὐτῶν ἠθέλον ἐξαφρακισθῆ διὰ πικρῶς: εἰς ἐκείνους ὀφείλεται τὸ ἡμιτελὲς τοῦτο βιβλίον συγγραφὴν ὑπὸ διαφόρων, ἀρξάμενον ἐν πλήρει ἀνθήσει τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ὁποίου, κτύπημα ἀπότομον διέκοψε καὶ διεσκόρπισε τὰ γεννώμενα φύλλα. Στεθερὰ συμπάθεια, σχυροτέρα τῆς λήθης καὶ τοῦ θανάτου, συλλέγει καὶ ἀναζωογονεῖ τὰ ἀποσπᾶσματα ταῦτα τῆς ζωῆς, τὰ διεσκορπισμένα λείψανα ἀναγινώσκει τὰ ἀδιάγνωστα σχεδὸν χειρόγραφα, ἐξηγεῖ ὑπομνηματίζει καὶ διαφωτίζει τὰς σκοτεινὰς ἐννοίας: διεσκορπισμένα τὰ συναρμολογεῖ. Οὕτω ὁ ἀνθρώπος, ὁ συγγραφεὺς ἀναγεννᾶται.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἡ ἱστορία ψυχῆς ἐτοιμῆς ὅπως ἀποδωθῆ εἰς τὴν ζωὴν, ἣν μόλις παρετήρησε καὶ ἦν διηγείτα εἰς τὰ ἀποσπᾶσματα ταῦτα, ἀτινα πρὶν τῆς ὥρας ὁ χρόνος κατασυνέτριψεν. Ἐὰν ἔζη! . . . Τοιαύτη ἡ ἀκουσία φωνὴ ἦτις δικφεύγει τῶν χείλων μας, ἐνῶ φυλλομετροῦμεν τὰς σελίδας ταύτας ἔνθα ἐνυπολαβάνουσι τόσαι ιδέαι, αἵτινες περιέμενον μόνον κατάλληλον ὦρον καὶ μίαν ἐπὶ πλέον ἀκτίνα ἡλίου, ὅπως βλαστήσωσιν ἐντελῶς.

Ὅλοι αἱ μετὰ θάνατον αὐταὶ ποιήσεις, τὰ ἀρξάμενα ταῦτα βιβλία, προάγγελου τόσον εὐγενῶν καὶ ἐξόχων πνευμάτων, εἶνε ὑπὸ τινος ἐπόψεως μᾶλλον ἐνδιαφέροντα πολλῶν τελείων βιβλίων.

Ἐν αὐταῖς ὑπάρχει ἡ θλιβερὰ χάρις, νέων ἐρειπίων, τὸ αἰνιγματώδες θέλημα τῶν μαρμάρων γεγλυμμένων ἐν ἐργαστηρίῳ καλλιτέχνου, εἰς ἃ ἡ τελευταία γλυφὴ τῆς σμίλης θὰ ἀνεδείκνυεν ἀθάνατον μορφήν, ἴσως θεὸν τινα. Εὐγενῆ χαρὰν αἰσθάνονται οἱ ἀγαπῶντες τὸ καλὸν, οἱ ἐπιζητοῦντες τὰ ἱερὰ αὐτοῦ σημεῖα μέχρις αὐτῶν τῶν ἀορίστων τῆς μεγαλοφυῆς σκιαγραφιῶν αἰσθάνονται δὲ χαρὰν συμπληροῦντες διὰ τῆς φαντασίας τὸ ἡμιτελὲς ἔργον καὶ παρακλουθοῦντες ἐν γλυκεῖᾳ ὄνειροπολήσει τὰς τόσον προῶως θραυσθείσας ταύτας ὑπάρξεις.

Σ. Ι. Φίλκ.

ΤΟΙΣ κ.κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Ἐνεκα ἀμελείας τοῦ διανομέως μας, δι' ἣν ἐπεπλήχθη οὗτος δεόντως, τινὲς τῶν ἐν Ἀθῆναις ἀξιοτίμων κ.κ. συνδρομητῶν μας δὲν ἔλαβον τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Οἰκογενείας» ἐν καιρῷ.

Διὰ τὴν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Διευθύνσεως γενομένην

παράλειψιν ταύτην αἰτοῦμεν συγγνώμην, παρακαλοῦμεν δὲ πάντας τοὺς ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομητάς μας τοὺς τυχόν, εἴτε μὴ λαμβάνοντας τὸ φύλλον μας τακτικῶς, εἴτε λαμβάνοντας αὐτὸ ἀργά, νὰ μᾶς εἰδοποιῶσιν ἐγκαίρως πρὸς διόρθωσιν τῆς παραλείψεως.

Ἡ Οἰκογένεια, ἐκτιμῶσα τὴν περὶ τὴν ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς των μεγάλην προθυμίαν τῶν ἑαυτῆς συνδρομητῶν, ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρισκται εἰς φιλικὰς μεθ' ἀπάντων σχέσεις, καὶ διὰ τοῦτο προσφέρεται ν' ἀναπληροῖ ἀμέσως καὶ ἀνεξετάστως πᾶν φύλλον, περὶ οὗ θὰ ἐπληροφορεῖτο ἐν καιρῷ, ὅτι δὲν ἐλήφθη παρὰ τινος τῶν συνδρομητῶν τῆς.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Οἰκογενείας».

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐρημη κι' ὀλομόναχην
μὲ ἕκαμαν οἱ τόνοι
Ἄν τονισθῶ 'ς τὴν λήγουσαν
τότε δὲν εἶμαι μόνη.

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ Γρίφου.

Ἦ τὰν ἦ ἐπὶ τᾶς
ΕΞΕΛΙΞΙΣ Ἦτα νῖ ἐπὶ τᾶς
Λῦται. Σκια (Ἀθῆναι).

ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΜΙΛΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπέθανεν ὁ Νομάρχης Ἀττικοβιοιωτίας Γεράσιμος Δρακόπουλος, τακτικὸς τοῦ Ὀμίλου ἑταῖρος. Ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ Ὀμιλος ἀπεφάσισεν ἵνα πάντα τὰ μέλη συνοδεύσωσι μέχρι τάφου τὴν ἐκφορὰν, σταλῶσι δὲ συλλυπητήρια γράμματα τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ.

— Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου ἄρχονται τὰ Καλλιτεχνικὰ μαθήματα, ὧν τὴν διδασκαλίαν, καθ' ἑκάστην 7—8, ἀνέλαβον εὐγενῶς προσφερθέντες οἱ ἑταῖροι κ.κ. Ἀντώνιος Βαρβέρης πρῶην καθηγητῆς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ καὶ Σπυρ. Κ. Πασχάλης, καλλιγράφος τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας ἐκπαίδευσεως. Ὡς μαθητῆς ἐγγράφεται οἰοσδήποτε, εἴτε μέλος εἶναι εἴτε μὴ. Ἀρκεῖ νὰ δηλώσῃ τοῦτο ἐγγράφως τῷ κ. Προέδρῳ.

— Ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Μουσικοῦ τμήμα-

ματος καὶ δημοφιλὲς ἀρχιμουσικὸς τοῦ πυροβολικοῦ κ. Σπυρίδων Κκίσαρης ἐξέδοτο ἀρτι ὠρικότατον βελλισμόν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Μουσωτῆς».

— Ἀριστον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἑταίρου κ. Κ. Σκόκου, μεστὸν ὕλης ἐνδιαφερούσης καὶ ποικίλης. Ἐπίσης ἀξιόλογα καὶ τὰ ἡμερολόγια τῶν ἑταίρων κ. κ. Ι. Ἀρσένη καὶ Μ. Φωτιάδου.

— Ἄνταποκριτὴς ἐν Ἀλμυρῷ ὤρισθη ὁ κ. Π. Παπαδόπουλος ἱατρός, ἐν Πύργῳ δὲ ὁ κ. Ἄθ. Παπαθανασίου.

— Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν δίδει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὀμίλου ὁ παρεπιδημῶν γάλλος κ. H. Menial μετὰ τῆς κυρίας του ἕκτακτον ποικίλην παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ «Βαριετὲ» τερπνῶν γυμνασμάτων, θαυμασίων ἀληθῶς. Τὰ μέλη, τὰ καταβαλόντα μέχρι τῆς σήμερον τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς, θὰ ἔχωσιν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον τὰ εἰσιτήρια θὰ δοθῶσιν αὐτοῖς τὴν παραμονὴν τῆς παραστάσεως.

Ζητεῖται εἰσπράκτωρ ἐπὶ καλῇ ἀμοιβῇ, διὰ τὸν Ὀμιλον. Ἀπευθυντέον τῷ γεν. γραμματεῖ κ. Καλογεροπούλῳ, ὁδὸς Ἀκαδημίας 83.

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Est. Σέβολεν τὴν μνήμην τοῦ αἰοίδιμου Δ, ὅστις μάλιστα μᾶς ἐτίμα καὶ διὰ τῆς πρωτοπικῆς του φιλικίας, ἀλλὰ δυσκολεύμεθα, ἄνευ πληρωμῆς πρὸς 20 λεπτὰ τὸν στίχον, νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἐλεγείον σας, ὅπερ ἄλλως τε εἶναι πολὺ ὠραῖον. Τὰ ποιήματα τὰ γινόμενα ἐπὶ τοῖς ἀρραβῶσι, τοῖς γάμοις, τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ π ρ ο σ ῶ π ο υ τινός, κατὰ γεν. κανόνα, καταχωρίζονται ἐπὶ πληρωμῇ, πολλῶ μᾶλλον τὰ ἐ λ ε γ ε ῖ α, ὧν ἡ ἀνάγνωσις δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστος.—Δ. Θ. Κ. Ν α ὑ π λ ι ο ν. Τὸ πρὸς τὸν Στ. ποίημά σας ἐπαλαίωσε καὶ δὲν δύνασαι νὰ δημοσιεύῃ —ΤΑΚΗ. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ γράφῃς ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα τοῦ χάρτου; — Δ Β. Μ υ τ. Τὸ φ λά μ π ο υ ρ ο παράγεται ἀπὸ τὸ λ ά θ α ρ ο ν. — Π Β. Σ ὦ ρ ο ν. Ἡ Ζ έ τ τ η τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐξαμηνίας ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 23 φύλλῳ τῆς «Οἰκογενείας». — Ι. Μ. Τ ρ έ π ο λ ι ν. Ἡ χιονίστραις θεραπεύονται ἀσφαλέστατα διὰ τοῦ ἐξῆς μέσου, λαμβάνεις 20 δράμια μολυβδόνηρο, ἄλλα 20 σπέρτο τῆς κάμφορας, τὰ ἀναμιγνύεις καὶ διὰ τοῦ ρευστοῦ τούτου πλύνεις τὰ ἀλγοῦντα μέρη ἐκάστην πρῶϊαν καὶ ἐσπέραν. Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶναι καλὸν καὶ ὡς προληπτικὸν τῶν χειμῆθλων.— Χ. Ι. Χρ. Π ό ρ ο ν. Συνδρ. ἐλήφθη. Εἰς τὴν ἀπόδ. σημειοῦται ἡ λήξις τῆς.— Χ. Ι. Χρ. Θ ή ρ α ν. Ἐλήφθησαν.